

meget få muligheder, fangerne har for at skaffe sig en anstændig økonomi og en anstændig levestandard. Både fru Lene Espersen og fru Gitte Seeberg har advaret Grønland mod at genåbne for køb af skind fra Canada, fordi man der dræber sælerne med køller i modsætning til i Grønland, hvor de bliver skudt med rifler. Problemet er bare, at drab af sæler med køller ifølge flere eksperter og den nordatlantiske marineorganisation er en lige så, hvis ikke mere smertefri måde at slå dyrene ihjel på som at skyde dem.

Griber man ind med forbud og sønderlemmende kritik, bør man i det mindste at gøre sig den umage at undersøge den side af sagen inklusive de oplysninger, der kommer fra de canadiske myndigheder. Canadiske myndigheder oplyser, at 98 pct. af Canadas sæler slagtes på en dyreetisk forsvarlig måde, det vil sige, at de ikke lider, og at de dør hurtigt. De 2 pct., hvor det går galt, er selvfølgelig 2 pct. for meget, og det skal der gøres noget ved.

Men hvor er proportionerne henne? Hvor er proportionerne, når man reagerer med totalforbud af canadisk sælskind til hele EU? Og hvad er 2 pct. i forhold til det store antal hjorte og ænder, der hvert år skamskydes af fritidsjægere i Danmark?

Vi kunne tænke os en mere nuanceret debat om dyrevelfærd, og når jeg siger en nuanceret debat, mener jeg en debat, der for en gangs skyld ikke kun handler om den danske kritik af og harme over grønlændernes og færingernes fangst af sæler og hvaler. Den skal selvfølgelig udvides til at omfatte dyrevelfærd i hele det danske rige og hele EU.

Vi har derfor på det seneste sat fokus på danske industridyrers trivsel eller mangel på samme, for det er jo den rene elendighed, der viser sig i de danske landbrug, hvor 19.000 grise hver dag aflives eller dør af sig selv på grund af vantrivsel og sygdom, før de når slagteriet, og hvor 180.000 køer og kalve årligt aflives og sendes til destruktionsanstalter, fordi de er syge eller stressede – for slet ikke at tale om de 60 pct. af alle høns i fjerkraendindustrien, der fortsat er klemt inde i bure på størrelse med et A4-ark.

Kl. 20.15

Her til sidst vil jeg ganske kort komme ind på den grønlandsk-danske fælles Kommission om øget grønlandsk selvstyre. Vi var fælles om historien på godt og ondt, det er vi også om nutiden. I vores fælles kommission for Grønlands selvstyre skal vi færdiggøre vores betænkning i løbet af et år, og jeg skal begrænse mig til at op-

fordre de af Folketingets partier, der deltager i kommissionen, til at være med til at finde fleksible, holdbare og fremtidsrettede løsninger.

Det er vigtigt for mig at understrege, at når jeg taler for selvstændighed, økonomisk, politisk og socialt, taler jeg ikke for et nationalt projekt forstået på den måde, at vi skal isolere os som samfund fra det danske samfund.

Jeg synes, der er mange positive elementer i det nuværende samarbejde mellem Grønland, Færøerne og Danmark. Samarbejdet er jo i sig selv gavnligt. På alle måder står vi i en situation, hvor vi sammen har en eklatant mulighed for at skabe et positivt fællesskab, hvis det er det, vi vil.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hr. Kuupik Kleist lagde jo også mandat til det forslag til vedtagelse, som desværre ikke blev vedtaget, fordi Det Konservative Folkeparti ikke evnede at udnytte det flertal, der var i Folketinget for deres politik for asylbørnene, nemlig for mere plads og et loft over opholdstiden på asylcentre.

Men jeg synes også, hr. Kuupik Kleist her skal have lejlighed til at udtrykke, hvad det var, der gjorde, at man valgte at træde ind i den debat og eventuelt prøvede at – hvad der er helt uforståeligt for mig – skabe mening i, hvorfor et flertal i Folketinget insisterer på, at det er i orden i årevis at lade børn sidde på værelser, i lokaler, i etværelseslejligheder uden mulighed for at lave mad, og med psykisk syge forældre på danske asylcentre; en behandling, vi aldrig ville tillade andre børn at blive udsat for. Derfor vil jeg gerne høre om hr. Kuupik Kleists baggrund for at gå ind i den debat og om holdningen til det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Kuupik Kleist (IA):

Selvfølgelig er det først og fremmest sagen i sig selv, som har gjort, at vi i Den Nordatlantiske Gruppe mente, at vi burde støtte de forslag, der lå. Og for at svare lidt videre på spørgsmålet, selv om det ikke blev stillet, er indvandrerpolitik i det danske kongerige varetaget af den danske regering, og det vil sige, at det er et område, som henholdsvis Grønland og Færøerne ikke selv har overtaget. Derfor gør vi det i Den Nordatlantiske Gruppe, at vi blander os i forhold, som den danske regering varetager på vegne af os.